

Τα τζιτζίκια κάνουν τέχνη

Η καλλιτεχνική... ιστορία της Λήδας Παπακωνσταντίνου, ξεκίνησε το 1968 στο Λονδίνο με μια σειρά από performances σε πανεπιστήμια, δρόμους, μετρό, σουπερμάρκετ και θέατρα. Επέστρεψε και συνέχισε τις πρωτοτυπίες. Από το 1974 ως σήμερα έχει παρουσιάσει δουλειές διαφορετικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό (performances, video,

κατασκευές στο χώρο, ζωγραφική, γλυπτική). Ως τις 31 Δεκεμβρίου, εκθέτει ζωγραφικά της έργα στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα.

«Η δουλειά αυτή ξεκίνησε πριν από περίπου δύο χρόνια, όμως η αρχή βρίσκεται σε ένα μικρό βιβλίο που σιγά σιγά εκτελώ». Είναι «*Το βιβλίο του Ουρανού και της Θάλασσας*». Ένα στοιχείο που επαναλαμβάνεται είναι (κρατηθείτε)... τα φτερά των τζιτζικιών. «Αγαπώ τη διαφάνεια και τον δυναμικό, ευγενικό σχεδιασμό

τους. Βέβαια, δεν είναι πολλά που μπορείς να κάνεις σε ένα φτερό τζιτζικιού. Είναι από μόνο του απολύτως τέλει», λέει η καλλιτέχνης που μας φέρνει στο νου σκηνές από την «*Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων*»: «Ας πούμε πως λειτούργησε σαν ύλη μέσα από την οποία έπρεπε να περάσω για να μπω σε άλλες διαστάσεις. Βγήκα για περίπατο στη φύση, το μέγεθός μου μίκρυνε σημαντικά και μεγάλωσε τα πράγματα γύρω μου».

Μπογιά δουλεμένη πάνω σε διαφανές πλαστικό PVC. Δύο τελάρα τοποθετημένα το ένα μπροστά από το άλλο, κρεμασμένα σε μικρή απόσταση από τον τοίχο. Φως. Σκιές. Αποτέλεσμα: ζωγραφίες σε πολλά επίπεδα. Εντομα, φτερά τζιτζικιών, ζωγραφική ύλη και οι σκιές τους. «Μικροί περίπατοι σε χώρους αυστηρά προσωπικούς, διαφανείς και ανάλαφρους σαν πέταγμα».

K.T.